

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému: **Městský úřad Český Brod**, se sídlem náměstí Husovo 70, Český Brod, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, čj. 45 A 47/2014 – 36,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, čj. 45 A 47/2014 – 36, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobkyně podala dne 26. 9. 2013 Městskému úřadu v Říčanech žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. 181/126, v obci Louňovice, k. ú. Louňovice (dále též jen „pozemek parc. č. 181/126“). Usnesením ze dne 12. 11. 2013, čj. 161852/2013/KUSK, Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) pověřil žalovaného projednáním a rozhodnutím věci z důvodu vyloučení všech úředních osob Městského úřadu v Říčanech pro jejich poměr k žalobkyni.

2. Sdělením ze dne 6. 2. 2014, čj. MUCB 3539/2014, žalovaný oznámil žalobkyni, že pro dělení pozemku parc. č. 181/126 není třeba stanovit podmínky, a tento záměr schválil. Podáním ze dne 7. 2. 2014, označeným jako „Stanovisko, vyjádření, odvolání, stížnost obce Louňovice ke Sdělení MěÚ Český Brod, čj. MUCB 3539/2014“ (ve znění opravy písařských chyb ze dne 10. 2. 2014), obec Louňovice vyjádřila nesouhlas se schválením záměru dělení předmětného pozemku.

3. Usnesením ze dne 13. 2. 2014, čj. MUCB 4509/2014, žalovaný zrušil souhlas s dělením pozemku pro rozpor s územním plánem obce Louňovice a usnesením čj. MUCB 4588/2014, vydaným téhož dne, přerušil řízení o dělení pozemku.

4. K odvolání žalobkyně krajský úřad rozhodnutím ze dne 29. 4. 2014, čj. 069671/2014/KUSK, zrušil usnesení žalovaného čj. MUCB 4509/2014 a vrátil věc k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2014, čj. 070120/2014/KUSK, krajský úřad zrušil též usnesení žalovaného čj. MUCB 4588/2014.

5. Žalobkyně podala dne 7. 6. 2014 krajskému úřadu podnět k opatření proti nečinnosti, jelikož od vydání rozhodnutí krajského úřadu čj. 069671/2014/KUSK nebyl v řízení učiněn žádný úkon a o její žádosti o dělení pozemku stále nebylo rozhodnuto. Krajský úřad sdělil žalobkyni dopisem ze dne 25. 7. 2014, čj. 111202/2014/KUSK, že žalovanému byl vrácen spis dne 20. 5. 2014 a nové rozhodnutí ve věci dělení pozemku parc. č. 181/126 vydal dne 16. 6. 2014 (správně 20. 6. 2014, viz níže), tedy v 60-ti denní lhůtě stanovené § 87 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Nečinnosti se proto nedopustil.

6. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2014, čj. MUCB 17294/2014, žalovaný znovu zrušil sdělení ze dne 4. 2. 2014, čj. MUCB 3539/2014, kterým žalobkyni udělil souhlas s dělením pozemku. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného odvoláním. Krajský úřad zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného rozhodnutím ze dne 27. 1. 2015, čj. 012829/2015/KUSK.

II.

7. Žalobkyně podala dne 15. 7. 2014 žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 19. 11. 2014, čj. 45 A 47/2014 – 36, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

8. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

9. Stěžovatelka zpochybnila závěr krajského soudu, že se nemohla domáhat vydání rozhodnutí, protože řízení o dělení pozemku bylo ukončeno sdělením podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona.

10. Sdělení čj. MUCB 3539/2014, kterým žalovaný schválil záměr rozdělení pozemku, je třeba posoudit shodně jako souhlasy podle § 96, § 106, § 122 a § 127 stavebního zákona, o kterých rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010 – 76, rozhodl, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., ale o jiné úkony podle části čtvrté správního řádu. Stěžovatelka poukázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), z níž vyplývá, že vydáním sdělení podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona řízení o dělení nebo scelování pozemků nekončí. I pokud pro

dělení pozemku není nutné stanovit podmínky, stavební úřad musí po vydání sdělení zastavit řízení. Tuto povinnost žalovaný nesplnil, proto stěžovatelka měla právo domáhat se přinejmenším vydání usnesení o zastavení řízení.

11. Dále stěžovatelka namítla, že žalobu na ochranu proti nečinnosti podala těsně před uplynutím prekluzivní lhůty podle § 80 odst. 1 s. ř. s. Napadeným rozsudkem byla stěžovatelce odepřena soudní ochrana, protože později by se již nemohla bránit proti nečinnosti žalovaného žalobou ve správním soudnictví.

12. Stěžovatelka podala žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku dne 26. 9. 2013, lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 87 odst. 4 stavebního zákona tedy uplynula dne 25. 11. 2013. Pokud by lhůta pro vydání rozhodnutí začala běžet až od delegace věci žalovanému, skončila by dne 16. 2. 2014. Usneseními ze dne 13. 2. 2014, čj. MUCB 4509/2014, resp. MUCB 4588/2014, žalovaný zrušil souhlas s dělením pozemku a řízení přerušil (což také svědčí o tom, že sám nepovažoval řízení za skončené vydáním sdělení čj. MUCB 3539/2014).

13. Rozhodnutí krajského úřadu čj. 070120/2014/KUSK o zrušení usnesení žalovaného o přerušení řízení nabylo právní moci dne 9. 5. 2014. Tímto dnem znovu začala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí, která by podle § 65 odst. 1 správního řádu skončila dne 24. 5. 2014. Z doktrinálního výkladu ale vyplývá, že pokud důvod pro vydání rozhodnutí o přerušení řízení ve skutečnosti nenastal, lhůta pro vydání rozhodnutí se nestaví, protože pochybení správního orgánu nemůže jít na vrub práva účastníků na vyřízení věci v zákonné lhůtě (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 588). V souladu s tímto výkladem lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula dne 18. 2. 2014 (poznámka NSS: myšleno zřejmě 16. 2. 2014).

14. Žalovaný vydal dne 16. 6. 2014 (poznámka NSS: 20. 6. 2014) rozhodnutí čj. MUCB 17294/2014, kterým opětovně zrušil souhlas s dělením pozemku. Toto rozhodnutí bylo v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu doručeno pouze stěžovatelce, nikoliv jejímu zástupci. Z procesní opatrnosti a dočasné nemožnosti spojení se zástupcem stěžovatelka sama podala odvolání. Z této skutečnosti krajský soud dovodil, že řízení o dělení pozemku bylo ukončeno sdělením čj. MUCB 3539/2014, které nepozbylo účinnosti, protože o jeho zrušení bylo rozhodnuto pouze nepravomocně. S tímto posouzením stěžovatelka nesouhlasila a vyjádřila pochybnost, zda její odvolání proti rozhodnutí čj. MUCB 17294/2014 mělo všechny náležitosti, nebylo-li rozhodnutí z důvodu vadného doručení řádně vydáno.

15. Bez ohledu na řešení výše predestřených dílčích otázek lhůta pro vydání rozhodnutí o dělení pozemku marně uplynula, ať se její počátek i běh určí podle kteréhokoliv z uvedených způsobů. Ve věci bylo vydáno pouze sdělení, které samo o sobě není rozhodnutím o žádosti. Tím by bylo až usnesení o zastavení řízení, které ale žalovaný nevydal.

16. V průběhu řízení o kasační stížnosti krajský úřad vydal rozhodnutí ze dne 27. 1. 2015, čj. 012829/2015/KUSK, kterým zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí žalovaného čj. MUCB 17294/2014. Stěžovatelka o této skutečnosti informovala

soud přípisem ze dne 26. 2. 2015. Setrvala na názoru, že lhůta pro vydání rozhodnutí o dělení pozemku uplynula dne 25. 11. 2013, případně dne 16. 2. 2014. Lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 odst. 1 s. ř. s. proto uplynula dnem 25. 11. 2014, případně 16. 2. 2015. V případě zamítnutí kasační stížnosti by stěžovatelka ztratila možnost se ve správním soudnictví domáhat vydání rozhodnutí o dělení pozemku, které je žalovaný po pravomocném zrušení sdělení čj. MUCB 3539/2014 povinen vydat.

17. Stěžovatelka závěrem upozornila na doktrinální výklad § 156 odst. 2 správního řádu, podle kterého se proti usnesení o zrušení vyjádření, osvědčení nebo sdělení podle části čtvrté správního řádu nelze odvolat (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1234). V souladu s touto interpretací bylo sdělení žalovaného čj. MUCB 3539/2014 pravomocně zrušeno již usnesením žalovaného ze dne 12. 2. 2014, čj. MUCB 4509/2014. Závěr krajského soudu, že souhlas s dělením pozemku byl stále platný, by proto nemohl obstát.

IV.

18. Žalovaný se omezil na sdělení, že v předmětné věci nebyl nečinný.

V.

19. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

20. Kasační stížnost je důvodná.

21. Zejména bylo nutné posoudit, zda se stěžovatelka mohla domáhat žalobou podle § 79 s. ř. s., aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat meritorní rozhodnutí ve věci dělení pozemku parc. č. 181/126, schválil-li žalovaný záměr stěžovatelky sdělením podle § 82 odst. 3 věta druhá, jež nebylo pravomocně zrušeno. K řešení této otázky kasační soud musel především zodpovědět, jaká je povaha sdělení podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona a jaké jsou jeho účinky ve vztahu k územnímu řízení o dělení nebo scelování pozemků.

22. V usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010 – 76, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že ve stavebním zákoně jsou patrné tři rozdílné postupy při rozhodování v území, povolování staveb a jejich změn, terénních úprav a zařízení, užívání a odstraňování staveb. „V rámci prvního postupu nejsou ze zákona na žadatele kladeny žádné požadavky a stavebním zákonem taxativně vymezenou množinu záměrů tak lze umístit a realizovat bez součinnosti se správním orgánem – stavebním úřadem (např. § 79 odst. 3 stav. zák. – stavby nevyžadující rozhodnutí o umístění ani územní souhlas, § 103 stav. zák. – stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení). Dále stavební zákon umožňuje v rámci druhého postupu vydat ze strany stavebního úřadu tzv. souhlasy (územní souhlas, souhlas s ohlášením stavby, kolaudační souhlas, souhlas se změnou užívání stavby atd.). V případě třetího postupu se stavební úřad řídí II. a III. částí správního řádu a výsledkem tohoto řízení je bezpochyby správní rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 spr. ř. i § 65 s. ř. s.“ Souhlasy podle stavebního zákona (zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127)

nejsou vydávány ve správním řízení a mají charakter tzv. jiných úkonů podle části čtvrté správního řádu.

23. V případě územního souhlasu, souhlasu s provedením ohlášené stavby, společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, souhlasu se změnou v užívání stavby a souhlasu s odstraněním stavby stavební zákon výslovně stanoví, že nejsou-li dány podmínky pro zjednodušený postup zakončený souhlasem, stavební úřad rozhodne usnesením o provedení správního řízení. Správní řízení je zahájeno dnem podání žádosti o daný souhlas a lhůta pro vydání rozhodnutí začne běžet od právní moci usnesení o provedení správního řízení (§ 96 odst. 5, § 96a odst. 4, § 107, § 127 odst. 4 a § 128 odst. 4 stavebního zákona). Obdobně v případě nesplnění podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu, stavební úřad vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení (§ 122 odst. 4 stavebního zákona). Nejedná-li se o stavbu, k jejímuž užívání je vyžadován kolaudační souhlas, stačí oznámit stavebnímu úřadu záměr započít s užíváním stavby. Pokud stavební úřad provede kontrolní prohlídku, při které poznamená do protokolu ověření splnění podmínek pro užívání stavby nebo pokud do třiceti dnů od oznámení záměru užívání stavby nezakáže, lze začít užívat stavbu. Vydání souhlasu (či fikci vydání souhlasu) s užíváním stavby nepředchází správní řízení. To je případně zahájeno až rozhodnutím, kterým stavební úřad ve lhůtě třiceti dnů od oznámení záměru zakáže užívání stavby (§ 120 odst. 1 stavebního zákona).

24. Specifickým institutem patřícím mezi zjednodušené postupy upravené stavebním zákonem patří oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora podle § 117 stavebního zákona. I v tomto případě je správní řízení zahájeno až případným předložením věci příslušnému stavebnímu úřadu k přezkoumání stavebního záměru podle § 117 odst. 5 stavebního zákona.

25. Naproti tomu § 82 stavebního zákona výslovně neupravuje vliv vydání, resp. nevydání sdělení o schválení záměru dělení nebo scelování pozemků na běh správního řízení. Podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona stavební úřad nevydává územní rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků a záměr schválí sdělením, není-li třeba pro dělení nebo scelování pozemků stanovit podmínky. Územní řízení o dělení nebo scelování pozemků lze zahájit pouze žádostí podanou všemi vlastníky pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí (popř. oprávněnou osobou za účelem uplatňování předkupního práva pro veřejně prospěšné stavby). V souladu s § 44 správního řádu je tak řízení zahájeno dnem, kdy žádost došla věcně a místně příslušnému stavebnímu úřadu (v případě různých vlastníků dotčených pozemků, kdy došla příslušnému stavebnímu úřadu žádost posledního z nich). Žádost vždy směřuje k vydání rozhodnutí v územním řízení, případně ve zjednodušeném územním řízení, a pouze není-li třeba stanovit podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, stavební úřad potvrdí tuto skutečnost sdělením, kterým současně schválí navrhovaný záměr. Stavebnímu úřadu je tím stanovena povinnost za splnění daných podmínek použít méně formalizovaný institut.

26. Postup podle § 82 odst. 3 věta druhá do stavebního zákona zavedl zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony. Důvodová zpráva k zákonu č. 350/2012 Sb. uvádí: „*Novelou je jednoznačně stanoven postup*

stavebního úřadu v případě, že nebude nutné stanovovat podmínky pro dělení nebo scelování pozemků a stavební úřad nebude mít výhrady k navrhovanému dělení či scelování. Pak tuto skutečnost potvrdí vydáním sdělení ve smyslu ustanovení § 154 správního řádu. Pokud chce žadatel provést dělení nebo scelení pozemků, musí vždy podat žádost o vydání územního rozhodnutí. Pokud není nutné stanovit podmínky pro dělení nebo scelení pozemků, vydá stavební úřad již zmíněné sdělení, přičemž po vydání sdělení stavební úřad územní řízení zastaví, anebo pokud je nutné stanovit podmínky, pak pokračuje v řízení a vydá územní rozhodnutí.“

27. V souladu s celkovou koncepcí stavebního zákona, který klade důraz na využití zjednodušených postupů (srov. usnesení čj. 2 As 86/2010 – 76, § 4 odst. 1 stavebního zákona), i v souladu s důvodovou zprávou k zákonu č. 350/2012 Sb. (viz výše) kasační soud posoudil sdělení podle § 82 odst. 3 věta druhá jako tzv. jiný úkon podle části čtvrté správního řádu.

28. Postup podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona je nutno odlišit od postupů vedoucích k vydání souhlasů podle stavebního zákona. V obou případech je výsledkem úkon podle části čtvrté správního řádu, ale jsou-li splněny podmínky pro vydání daného souhlasu, správní řízení není vůbec zahájeno. Při řízení o dělení nebo scelování pozemků je zahájeno správní řízení o žádosti, ale této žádosti je za podmínek stanovených v § 82 odst. 3 věta druhá vyhověno sdělením podle části čtvrté správního řádu. Vydáním sdělení se ale správní řízení nekončí. Proto stavební úřad, který sdělením souhlasil se záměrem žadatele, musí následně vydat usnesení o zastavení řízení podle § 64 odst. 1 písm. g) (srov. citaci z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb. výše nebo komentář k § 82 stavebního zákona v Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M. Stavební zákon - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014). Dokud řízení není zastaveno, běží lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu, resp. § 87 odst. 4 stavebního zákona.

29. Stěžovatelka podala žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku Městskému úřadu Říčany dne 26. 9. 2013. Tímto dnem bylo v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno územní řízení o dělení pozemku parc. č. 181/126.

30. Z důvodu vyloučení všech úředních osob Městského úřadu Říčany krajský úřad usnesením ze dne 12. 11. 2013, čj. 161852/2013/KUSK, pověřil projednáním a rozhodnutím věci žalovaného (postupem podle § 131 odst. 4 ve spojení s § 4 odst. 4 správního řádu). Vyloučení úřední osoby ze všech úkonů, při jejichž provádění by mohla ovlivnit výsledek řízení, ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, nastává přímo ze zákona, nikoliv až usnesením podle § 14 odst. 4 správního řádu (srov. Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 180). Přestože tak správní řád výslovně nestanoví, jsou-li všechny úřední osoby věcně a místně příslušného správního úřadu vyloučeny z projednání a rozhodování věci, lhůta pro vydání rozhodnutí neběží do provedení delegace podle § 131 odst. 4 správního řádu, protože do té doby ve věci nelze činit úkony vedoucí k vydání rozhodnutí. V posuzované věci lhůta pro vydání rozhodnutí začala běžet dne 18. 12. 2013, kdy bylo žalovanému doručeno usnesení krajského úřadu čj. 161852/2013/KUSK spolu s žádostí stěžovatelky o vydání rozhodnutí o dělení pozemku.

31. Podle § 87 odst. 4 stavebního zákona stavební úřad rozhodne v územním řízení bez zbytečného odkladu, nejdéle do 60 dnů od zahájení řízení a ve zvláště složitých případech nejdéle do 90 dnů. Za zvláště složité případy jsou považovány zejména ty, k jejichž projednání musí stavební úřad nařídít veřejné ústní jednání podle § 87 odst. 2 stavebního zákona. Kasační soud uzavřel, že v posuzované věci se nejednalo o zvláště složitý případ ve smyslu § 87 odst. 4 stavebního zákona. Žalovaný měl posoudit jednoduchý záměr dělení pozemku na tři nové pozemky, přičemž k projednání věci nebylo třeba nařizovat veřejné ústní jednání. Lhůta pro vydání rozhodnutí o záměru stěžovatelky uplynula dne 17. 2. 2014, protože poslední den 60-ti denní lhůty plynoucí od 18. 12. 2013, tedy 16. 2. 2014, připadl na neděli (§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu].

32. Na běh lhůty pro vydání rozhodnutí nemělo vliv vydání sdělení čj. MUCB 3539/2014, kterým žalovaný schválil záměr stěžovatelky. Územní řízení o dělení nebo scelování pozemku je skončeno až vydáním územního rozhodnutí, případně vydáním usnesení o zastavení řízení v případě postupu podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona (viz výše). Dne 13. 2. 2014 žalovaný vydal usnesení čj. MUCB 4509/2014 o zrušení sdělení čj. MUCB 3539/2014 a usnesení čj. MUCB 4588/2014, kterým přerušil řízení o dělení pozemku. Kasační soud dal za pravdu stěžovateli, že zrušil-li krajský úřad následně usnesení o přerušení řízení, protože důvod pro přerušení řízení ve skutečnosti nenastal, nemá usnesení o přerušení řízení vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí (srov. též Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 588).

33. V rozhodnutí ze dne 20. 6. 2014, čj. MUCB 17294/2014, o zrušení sdělení čj. MUCB 3539/2014, žalovaný uvedl, že žádost stěžovatelky o vydání rozhodnutí o dělení pozemku neměla předepsané náležitosti, protože neobsahovala grafický návrh budoucího dopravního napojení nově vzniklých pozemků. I pokud byla žádost stěžovatelky vadná, byla způsobilá zahájit správní řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012 – 20). Žalovaný měl případně vyzvat stěžovatelku k doplnění žádosti a zároveň usnesením přerušit řízení podle § 86 odst. 5 stavebního zákona. To ale žalovaný neučinil. Běh lhůty pro vydání rozhodnutí proto nebyl přerušen.

34. Kasační soud neposuzoval, zda nedoručení rozhodnutí čj. MUCB 17294/2014 zástupci stěžovatelky představovalo podstatnou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Předmětem řízení o kasační stížnosti byla nečinnost žalovaného, nikoliv zákonnost rozhodnutí o zrušení sdělení čj. MUCB 3539/2014. Vydání sdělení podle § 82 odst. 3 věta druhá stavebního zákona ani jeho zrušení podle § 156 odst. 2 správního řádu neměly vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti stěžovatelky.

35. Krajský soud pochybil, zamítl-li žalobu stěžovatelky. Ke dni vydání rozsudku krajského soudu byl žalovaný již více než devět měsíců v prodlení s vydáním rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. 181/126, popřípadě usnesení o zastavení řízení. Před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. stěžovatelka podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, na kterou jí krajský úřad odpověděl přípisem ze dne 25. 7. 2014, čj. 111202/2014/KUSK, že žalovaný nebyl nečinný. Tím stěžovatelka splnila podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, čj. 7 Ans 1/2007 – 100).

36. Na okraj kasační soud upozornil, že rozhodnutím ze dne 27. 1. 2015, čj. 012829/2015/KUSK, jež nabylo právní moci dne 17. 2. 2015, krajský úřad zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného čj. MUCB 17294/2014, které potvrdil. Sdělení čj. MUCB 3539/2014 o schválení záměru dělení pozemku parc. č. 181/126 tak bylo pravomocně zrušeno. Žalovaný ale stále nevydal územní rozhodnutí o dělení pozemku, přestože lhůta pro jeho vydání běží již od 17. 2. 2014.

37. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm tento soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

38. Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu